

 HARLEQUIN®

PEREKOND JOULUKINGIKS

KAREN TEMPLETON

Enkus

Karen Templeton
A GIFT FOR ALL SEASONS
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Karen Templeton-Berger

© 2013 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11264413
ISBN 978-9949-25-457-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Hea lugeja!

Ma just alustasin selle loo visandamist, kui hakkasin vaatama „Tantsud tähtedega” 13. hooaja saateid. Niipea, kui „kohtusin” karmi Iraagi sõja veterani J. R. Martinezega, kes võistles ihaldatud karika nimel, teadsin, et mul on romaanikangelane olemas. J. R-i, kes trotsis sõjas saadud vigastusi, milles mõni võis näha piirangut, ja tema vaieldamatut seksapiili oli suur rõõm vaadata. Ta oli suurepärase inspiratsiooniallikas mu Patrick Shaughnessy tegelaskuju loomisel.

Mitte et Patricku ellusuhtumine oleks sama mis J. R-il. Vähe-malt loo alguses mitte. Aga siis tuleb mängu väike nutikas April Ross. Sest verivärske võõrastemajaomanik otsustab Patricku elule natuke hoogu anda. Panna teda uskuma, et naise süda on suurem kui kolm aakrit maad, mida April oli teda kujundama palganud. Piisavalt suur, et sinna mahuks armastus Patricku ja tema väikese tütre vastu. Kui lisada sellele suur Iiri-Ameerika pere, kes soovib samuti, et nende Patrick pöörduks pärast lahingus saadud vigastusi, mis olid sandistanud teda nii füüsiliselt kui emotsionaalselt, tagasi normaalse elu juurde – ja nii valmiski lugu armastusest ja mitte kunagi alla andmisest. Paras puhkuse ajal lugemiseks.

Nautige!

Karen Templeton

Jessica Scottile, kes leidis kirjutamise kõrvalt aega, et abistada mind sõjaväe juurde kuuluvate üksikasjadega. Ma vähemalt loodan, et olen neid õigesti kirjeldanud.

Suur tänu sulle!

Esimene peatükk

Loomult vesistajana, olid April Rossil alati paberrätikud käepärast, juhuks kui näiteks kohvireklaam peaks olema liiga üllatusrohke. Viimased nädalad olid kujutanud endast emotsionaalset rallit ümberkorraldustest, suurtest renoveerimistöedest ja elu ümberhindamisest. Aga laskuda peaaegu pisaratesse – April avas oma ainsa kunstniku disainitud koti, mille ta oli taskurätikute jaoks ekstra ostnud – ainult mingite *taimede* pärast? mõtles ta oma nöbinina nuusates.

Rohkem kui haletsusväärne!

Eriti siis, kui just tema oli olnud see, kes ütles: „Kah, mul asi! Mine aiandisse, vali mõned puud, palka paar labidameest, kes need maha istutab, ja asi ants!”

Pole siis ime, et nõod olid selle jutu peale silmi pööritanud.

Praegu, paksu kampsunisse mässituna – aianduskeskuses lõõtsuv tuul puges naha alla –, pööras April oma saapaninad ringi ja marssis kõrvitsatest mööda kassa poole, kus leti taga seisev riietesse pakitud mustanahaline halli habemega mees leebelt muheles.

„Paistab, et mõni siin on natuke segaduses,” ütles ta Marylandi aeglase aktsendiga, mis äratas Aprilis kohe mälestusi seal veedetud suvedest. „Rääkimata külma käes lõdisemisest. Nii et kõigepealt astuge soojendajale lähemale – ärge kartke, ma ootan – ja siis rääkige, kuidas ma saan aidata. Mul on meie pakkumistest üsna hea ülevaade. Kui teil on küsimusi, siis laske tulla, ärge häbenege.”

Aprilil läksid silmad taas märjaks, seekord mehe lahkuse ja metallkuubikust õhkuvate kuumalainete tõttu. „Praegu on mul,” ütles ta kindaid käest võttes ja kohmetunud sõrmi sooja poole sirutades, „kolm aakrit harimata maad ja remondis olev maja, mis tahavad kujundamist. See peab olema valmis detsembri keskpaigaks, kui tulevad mu esimesed külastajad.”

Mees kergitas kulmu. „Teie olete siis see, kes võttis Rineharti koha üle?”

„Ju siis.” April lükkas tuulesasitud juuksed kõrva taha ja sirutas mehele nüüd juba natuke sooja saanud käe. „April Ross.”

„Sam Howell. Meeldiv tutvuda, noor daam.” Sam surus ta kätt ja pani siis käed pleediga kaetud rinnale risti. „Te ütlete, et kolm aakrit...”

Lapse kilked katkestasid nende vestluse. Naeratav Sam jõudis leti tagant välja just sel hetkel, kui väike tumedajuukseline tüdrukutirts teda rammis. Pärast tulist kallistust tüdruk taganes – nii imeline roosapõskne helesinistes retuusides ja purpurpunases tepitud jopes lapsuke, et Aprilil jäi hing kinni.

„Issi ütles, et ma võin endale *halloween*’iks kõrvitsa võtta!” teatas ta ja toetas labakindas käe vastu letiserva, et tõsta kohmakalt kirevas jooksukingas jalga. „Ja mul on uued kingad kah! Näed?”

„Uhked käimad, preili Lili. Kas issi valis need välja?”

„Ei,” vastas Lili ägedalt pead raputades. „Ma päris ise valisin. Emmele meeldivad, eks?”

„Oh. Jah. Kindlasti...”

Lili pööras jalga, et teised saaksid imetleda, ja suunas oma piimahambulise naeratuse Aprilile. „Issi ütleb, et need on mu printsessikingad.”

April naeris. „Kindla peale,” ütles ta, kui selja tagant kostev naerulagin pani ta uuesti õhku ahmima ja pahinal välja hingama. Seda enam, kui mees – pikka kasvu ja laiaõlgne, nägu poolenisti varjatud tobeda mütsiga, mille lakad katsid põski – võttis tütre sülle ja mugis mängult ta õlga, mis ajas Lili itsitama ja võttis Aprilil jalad nõrgaks.

Pihtas. Pihtas ja põhjas!

Aprili vasak põial liikus vaistlikult laulatusõrmuste juurde ja hakkas kruttima, kuni teemandid nahka kriimustasid. Veideralt rahustav tunne. Kindel. Jah, ta oleks pidanud need ammu ära võtma. Aga nendega oli kuidagi... turvaline. Nagu selle meeldiva lahke mehega, kes silmitseb teda, valmis aitama ja innustama.

„Preili Ross,” ütles Sam, kui mees oli tüdrukukese käed oma kaela ümbert lahti põiminud, ta maha pannud ja saatnud kõrvi-
tsat valima. „See on Patrick Shaughnessy. Ja see noor daam,” jätkas ta Aprilile silma pilgutades, „vajab hädasti sinu abi.”

Nii paljukest siis külmast. Kuumahoog rabas Aprili nägu, kui ta vaatas, suu ammuli, otsa Samile, kes Aprili kohmetust nautides itsitas. „Shaughnessydele kuulub maakonna tuntuim maastikukujundusfirma.”

„Ah või maakonna,” ütles Patrick, pöörates ennast just nii palju, et April nägi ta silmi, veel sinisemaid kui ta enda omad, teravad nagu laserid näos, millest suurem osa oli siiani mütsi varjus. Silmi, mis tuhmistusid seletamatult, kui nende pilgud kohtusid. „Ikka tervel idarannikul.” Pärast hetkelist kõhklust pakkus ta oma kinnastatud kätt, surus põgusalt Aprili oma ja toppis selle siis tagasi jopetaskusse. Lihtsa tugevast riidest jope taskusse. Mis polnud eriti puhas. Ta pilk libises eemale,

oletatavasti selleks, et hoida silm peal tüdrukutirtsul, kes uitas kõrvitsaridade vahel nagu pirtsakas kunde vanaautoturul, nagu keskendunult kipras. „Nii et te tahate mulle tööd pakkuda?”

Sügav hingetõmme. „Ma mõtlesin, et ostan mõned puud ja palkan kellegi neid maha istutama. Aga siia jõudes tuli mulle meelde, et ma ei tee isegi puul ja põõsal vahet.”

Aprile tundus, et Patricku suu tõmbus muigele. „Kui suur te krunt on?”

„Kolm aakrit või sinna kanti.” Veel üks külm tuulehoog tungis läbi õhusoojendaja kuumuse ja sundis kampsunihõlmu tihedamalt ümber tõmbama. April polnud siin kunagi sügisel käinud ega teadnud, kui jõhker võib niiske külm olla. „Ma kohendan vanaema rannamaja uuesti võõrastemajaks ja see peab vähegi viisakas välja nägema.”

Veel üks kahtlane suukõverdus. „Rineharti?”

„Jah. Kust te...”

„Väike linn.”

Aprili hakkas häirima, et Patrick temalt pilku ei pööra. Eriti pärast seda, kui Sam oli läinud Lilile appi kõrvitsat valima, kuigi lapsel ei paistnud olevat häda miskit. Patrick ajas selja sirgu ja pani käed rinnale risti. „Eelarve on?”

„Tegelikult ei ole.”

Nende pilgud kohtusid taas ja Aprilil oli tunne, nagu süttiks ta kohe põlema. Igale naiselikul viisil. Äärmiselt taunitav, väga...

„Paarsada taala?” küsis Patrick ja suunas pilgu uuesti tütrele. „Paar tuhat...?”

„Oi, vabandust, ma tõesti ei tea... Raha pole probleem.”

April polnud siiani saanud päris üle šokist, mille Clayton oli tekitanud. Ta pidi laskma advokaadil testamendi kolm korda

ette lugeda, veendumaks, et ta kuulis õigesti. Clay lisatud kirja luges ta ise läbi.

„Jah, kõik on sinu, tee sellega, mis tahad. Nagu näed, pidasin ma oma lubadust...”

„Ja ikkagi,” ütles Patrick, „mõtlesite kõik ise ära teha?”

April puhkes naerma. „Minu arvates on üsna selge, et ma ei *mõelnud* üldse midagi. Igatahes olen peaaegu alati kohal, nii et... võib-olla astuksite kunagi tuleval nädalal läbi ja viskaksite silma peale?”

„Ma pean graafikut vaatama. Aga eks ikka.”

„Tore. Võtke.” April pani päikesepillid ja kindad letile, võttis kotist nimekaardi ja ulatas Patrickule. Patrick uuris seda põhjalikult, otsekui tahtes pähe õppida, ja võttis taskust enda oma.

„Ja siin on meie...”

„Issi! Ma leidsin!”

„Kohe tulen, lapsuke!” ütles Patrick ja April tundis, kuidas pinge pisut alaneb... aga ainult selleks, et kohe uuesti tõusta, kui ta Aprilile veel kord otsa vaatas, et siis põgusalt noogutades lahkuda.

Mis siis ikka, mõtles April, viskas koti õlale ja marssis Lexuse poole, millest ta viis aastat tagasi ei julgenud isegi unistada. Ta istus juba pähklipuust rooli taga, kui talle meenus, et päikesepillid ununesid letile. Oma tunduvalt paranenud rahalisest olukorrast hoolimata ei maksnud ta nende eest kunagi rohkem kui kümme dollarit. Sest ta unustas neid *igale* poole.

Ta raputas nõrdinult pead ja vantsis tagasi sisse. Ta oli võtnud just letilt prille – ja kindaid! –, kui kuulis taas Lili meloodi-

list vastupandamatut naeru. Uudishimu kihutas Aprili kõrvitsa-väljapaneku poole, kus Patrick õrritas tütart, osutades kordamööda kahele kõige suuremale kõrvitsale, öeldes seejuures: „See! Ei, see. Ei, *see!* Aga kui hästi mõelda, siis hoopis see...”

Õnneks seisis ta seljaga Aprili poole, nii et naine sai neid märkamatul silmitseda, ta leidis sellest südamlikust aasimisest tröösti, kuigi see kraapis natuke ta südant. Patrick oli oma tobeda mütsi peast võtnud ja April nägi ta tumedaid sõjaväelaslikult lõigatud juukseid.

Mees pööras järsult ja ta naeratus haihtus Aprili nähes, ta pilk muutus väljakutsuvaks.

Ta näo parem pool oli üleni krobeline, värvitu ja moonutatud.

Ja April ahmis tahtmatult õhku.

Ta vaarus kohkunult välja, läks üle kruusatatud parkla ja nõjatus vastu autot, püüdes iiveldust maha suruda. Mitte Patricku näo pärast, vaid...

Taevane arm, mida ma olen *teinud?*

Hinganud sügavalt välja, pööras April aeglaselt ringi, silmad armutust tuulest ja pisaratest kipitamas, ja kaalus võimalusi: istuda autosse ja põgeneda näiteks Uruguaysse. Ainult et... seda ei saa. Ja mitte ainult sellepärast, et tal polnud passi kaasas. Seega hingas ta sügavalt, haaras koti ja seadis sammud, põlved nõrgad, tagasi aiandi poole. Sest kui oled käki kokku keeranud, tuleb see ka heastada. Vähemalt kuidagi.

Kui April kontoris astus, küsis Sam muheledes: „Mida te sel korral unustasite?”

„Oma terve mõistuse,” vastas April ja sirutas kõrvitsaplatsi poole kaela. „Kas Patrick on veel siin?”

„Läks just minema,” ütles Sam ja lisas, kui April kulmu kortsutas: „Ta auto seisis tagaukse juures.” Naise ohet kuuldes küsis ta: „Kas vajate veel midagi?”

Võib-olla mõne teise aiakujundaja nime?

Aga kuna see vajaks pikemat selgitamist, mida April ei soovinud – ega suutnud – hetkel anda, piirdus ta pearaputusega ja suundus tagasi auto juurde, pea vastu vastikut tuult õlgade vahel, tunne nagu maailma kõige närusemal inimesel.

Jah, sellist reageeringut oli oodata, mõtles Patrick poolenisti pahaselt ja poolenisti alistunult, mis oli ta viimaste aegade normaalne olek. Aga mida ta polnud oodanud, tõdes ta pärast esimest jahmatust, oli see, kuidas reageeris üks ta *enda* allpool asetsev kehaosa õblukesele punakasblondile naisele. See oli samavõrra pahandav ja nõrdimust tekitav.

Ta suu tõmbus süngele muigele. Tuleb välja, et ta polegi surnud. Või vähemalt tema libiido mitte. Võib-olla pisut tui-mem, aga mitte surnud. Sest selle järgi, kuidas April oli tagasi kokkunud, võis järeldada, et tõmme pole vastastikune. Ja kui olekski, siis kaitseksid naise sõrmust kaunistavad kivid iga-suguste selletaoliste mõtete eest.

Nüüd tuleb kaaluda, kas jätta pakutud tööots endale või anda üle isale või mõnele vennale. Jumal taevas näeb, et Patrickule pole kiusatust vaja. Ega pettumusi. Aga teisest küljest jälle, mõtles Patrick virilalt, kes ta on, et loobuda võimalusest? Jah, temast oli saanud inetu peletis. Aga maailm on täis inetuid peletisi ja veetlevaid April Rosse.